

KULTUR & NÖJEN

Jason från Djingis

Kultur & Nöjen. Jag ville rappa. Hålla på med musik. Hela tiden. Jag ville leva det livet. Det säger Jason Diakité, alias Timbuktu. Sydsvenskan hängde med honom under några intensiva dagar i slutet på en lång turné. Nästa vecka kan han plocka hem grammisar i klasser som årets artist och årets live-akt.

Det är tidig kväll när en av arrangörerna tejar upp den lilla lappen utanför konserttältet: Jason 19.30. På några timmar sprider sig hemligheten bland husen i bostadsområdet Djingis Khan i Lund, där den gemensamma musik- och kulturfesten Bananfesten just ska börja.

Halv åtta är tältet till bristningsgränsen fullt. Småungar klättrar på mor- och farföräldrars axlar, tonåringarna hänger i klungor, liksom morsor och farsor. Så antrar 13-åriga Alexander Wiebelt scenen, griper tag i micken och kör en skön version av "The Botten Is Nädd".

I slutet av låten vinkar han in upphovsmannen och bostadsområdets stolthet, Jason Diakité. Eller Timbuktu, som han kallas.

Att hans spelning inte annonserats på annat sätt än genom den lilla lappen timmarna innan, har sin förklaring. Några år tidigare spred sig nyheten via sms blixtnabbt över Skåne att hiphopstjärnan var på väg till sina hemkvarter för att spela. Hur många som helst dök upp. Sedan dess håller de boende tyst för att slippa invasion. Och för att få ha honom för sig själva.

Nu ger Timbuktu järnet på scenen. Han high-fivar med ungarna framme vid scenkanten. Efteråt skriver han autografer och kramar gamla polare.

Det är på Djingis Khan på Östra Torn i Lund. ÖT kallat, som Jason Diakités musikalska liv börjar formas under 80-talet. Hans föräldrar har i olika omgångar flyttat in och ut ur området.

Tillsammans med sin mamma och hennes gitarrspelande man Roland börjar Jason Diakité att sjunga. Mest blueslåtar på fester, och i bilen med mamma. Också hemma hos pappa är musiken central. Han är dj, hemmet är fullt av vinylplattor. En dag kommer ett brev från kommunala musikskolan. Jason Diakité anmäler sig. Han vill lära sig spela xylofon.

– Jag fick ingen plats. Så jag fortsatte lyssna på Michael Jackson och dansa framför spegel därhemma på Djingis, säger han.

Det är några olika saker som driver honom vidare. Det första är en skateboard. Den får han av sin mamma när han är tolv år gammal. Han säger att den blir hans första riktiga kärlek. Och att skejtandet gör livslångt avtryck i honom. Än i dag rör sig Jason Diakité på gator med skejtarens blick.

– En bänk, en trappa, eller en kant, jag tänker alltid på vilka trick man kan göra.

En bit ifrån Djingis Khan ligger en 4H-gård och fritidsgård. Där bygger Jason Diakité och hans kompisar sina första ramper. Han är helt insnöad på sin skateboard, all tid går åt. Så småningom börjar han tävla. Reser till Köpenhamn, Stockholm och Göteborg, söker sig ständigt till nya miljöer. Skejtvärlden är en kreativ värld, säger han, där alla vänjer sig vid att hänga tillsammans, unga oerfarna och äldre som blir förebilder.

Författare: Text: Katia Wagner Foto: Lars Dareberg
Publicerad 8 januari 2008 11:23
Uppdaterad 8 januari 2008 11:23

Större eller mindre text

Rekommendera

Tweet 0

+1 0

E-posta länk till artikeln

Skriv ut artikeln

Mest läst på Kultur & Nöjen

- 1 Folkfest med Springsteen
- 2 Oxäder hotar Roskildedestivalen
- 3 Så ska melodifestivalen bli en folkfest
- 4 "Rätt att placera ESC i Malmö"
- 5 Regnet har nått Roskilde
- 6 Väldsamt på Swedish House Mafia
- 7 "Hobbit" har filmats färdigt
- 8 BILDEXTRA: Dag två på Roskilde
- 9 Garcia Marquez är senildement
- 10 Sulan står stark

Kultur & Nöjen Ny "Independence Day" planeras

Tornstriderna i Kivik fortsätter

Patti Smith till Malmö

ANNONS

Power to see things differently
Upptäck mer

ANNONS

Nu blir din stad en scen
SOMMARSCEN Malmö
Alltid fri entré.

Bloggar

Ida Skovmand

Ingen bemästrar lampskärmsspansformen som Issey Miyake. Bilder via Metropolitan Museum of Art. Här, sommaren 1990, en plisserad klänning i syntet och bomull...

Ida Skovmand bloggar om mode och trender.

Engström

Vår tids Dodie Stevens? Han heter Svensnis. Några månader efter att Elvis gett ut "Are You Lonesome Tonight?" svarade den 14-åriga sångstjärnan Dodie Stevens...

Bloggar om aktuella konserter, favoritlåtar, nya band, bortglömda band, utskällda band och musikjournalistik.

Läsarpulsen

- 1 Så slipper du bli blåst
- 2 Gamla trotjänare skändas
- 3 MFF besegrade av Örebro
- 4 Hårdare regler kan rädda svensk fläsk
- 5 Msstänkt mutbrott i Malmö
- 6 Fängelse för sex med 14-åring
- 7 Få följer hälsoråden
- 8 Eva Rausing hittad död
- 9 Nio gripna efter dieselstölder
- 10 Hundratals trafikböter vid bilträff

Vad är detta?

ANNONS

zalando Köp nu! Gratis frakt!

SOMMARENS HETASTE THRILLER!
SVERRIR GUÐNASON HELENA AF SANDBERG
FILMKRITIKERNA.SE
"FÖR DEN SOM ÄR SUGEN PÅ ATT BLI REJÄLT UPPSKRÄMD"
PIKULTURNYTT
MÖRKT VATTEN
BIOPREMIÄR 13 JUNI

BIOPROGRAMMET
För biograf, biljetter, trailer, mer info: klicka på film.
dag = t o m kl 17.00, kväll = fr o m kl 17.00

Avengers Tisdag dag	Prometheus Tisdag kväll
Chernobyl Diaries Tisdag kväll	Rock of Ages Tisdag kväll
Ice Age 4: Jorden skakar loss Tisdag dag + kväll	Snow White and the Huntsman Tisdag dag + kväll
Isolerad Tisdag kväll	Spegel, spegel – Aventuret om Snövit Tisdag dag
L.O.L. Tisdag dag + kväll	The Amazing Spider-Man Tisdag dag + kväll
Men in Black III Tisdag kväll	The Dictator Tisdag kväll
Moonrise Kingdom Tisdag kväll	The Hunger Games Tisdag kväll
Nathalie Tisdag dag + kväll	Woody Allen: A Documentary Tisdag dag + kväll
Piraterna! Tisdag dag	

"EN MAGISK FILMUPPLEVELSE"
"ETT ALLEDES FANTASTISKT ÄVENTYR"
"SOMMARENS MEST OEMOTSTÄNDIGA"
"EN ALLTIGENOM BEDÄRANDE FILM"
"VARM, HÄRLIG, SKRUVAD OCH FÄRGSTARK"
Moonrise Kingdom
KÖP BILJETT SE TRAILER

FROM OREN PELI CREATOR OF PARANORMAL ACTIVITY
PARANORMAL ACTIVITY

Fler saker i hans liv blir avgörande. En kusin från amerikanska Brooklyn kommer och bor hos familjen. Han har med sig en massa rapmusik som pojkmarna lyssnar på. När Jason Diakité 1989 ska fylla fjorton önskar han sig, och får, amerikanska hiphoptrion De La Souls debutplatta 3 Feet High and Rising.

– Jag såg dem på Mejeriet samma år, jag blev helt såld. Killarna i bandet var ju också svarta, jag kunde identifiera mig med dem. Då insåg jag att det var det här jag ville göra. Jag ville rappa.

Ungefär samtidigt får Jason Diakité en ny granne, Jenny. Hon är dj och de två blir kompisar. Hon har hur många hiphopskivor som helst. En dag säger Jenny att hon tycker att Jason Diakité ska börja rappa.

– Jag var den enda av hennes kompisar som såg ut som en rappare.

Så börjar Jason Diakité att skriva texter. De första handlar om hur häftig han är, sänt har han hört i andra rappares låtar. Det är så man börjar, förklarar han, med att härma andras grejer man gillar. Allt mer kretsar nu kring musiken. Jason Diakité och några kompisar repar på 4H-gården. De sitter på värmefläktarna utanför tvättstugan på Djingis och snackar musik. Med första bandet Efficiency Circle blir det nationsspelningar i Lund, så småningom mer än så.

– Den fetaste spelningen med det bandet var på Roskildefestivalen 1994, säger han.

Snart börjar han hänga med Måns Asplund, en annan Djingis-unge, som varit i Paris och lirat jazz, och Morten Sakwanda från Zambia. I en lägenhet på Stora Fiskaregatan i Lund driver de, tillsammans med kompisen Hampus Söderberg, grannarna till vainsinne. Lägenheten har blivit studio och de spelar dygnet runt. Det är där Asplund och Sakwanda formar Breakmexic, duon som fortfarande jobbar ihop med Timbuktu.

Jason Diakité skolkar från studierna på Spyken. Han, som tidigare tyckt om skolan och som alltid älskat att läsa, tröttnar på oengagerade lärare och en undervisning som bara fokuserar på nästa prov.

– Jag skulle inte gått gymnasiet, det tog ifrån mig all glädje jag känt för skolan. Jag lärde mig inte ett skit. Sista terminen hade jag 54 frånvarotimmar.

1994 blir ett tungt år. Jason Diakités styvpappa Roland får lungcancer. Sakta följer familjen honom till hans död. Efteråt blir allt svart. Jason Diakité säger att familjen blir upplöst, att han tappar kontakten med de andra. Först mycket senare i livet går han ordentligt in i sin sorg. Nu drar han istället till USA, stannar i ett drygt halvår innan han vänder hem, börjar plugga ekonomisk historia på Lunds universitet och kliver in i familjen igen. I bakhuvudet pockar hiphoppen på. Jason Diakité söker sig till studios i Köpenhamn, Stockholm, Göteborg. Varje möjlighet som dyker upp griper han tag i.

– Jag ville rappa. Hålla på med musik. Hela tiden. Det var bara det som gällde. Jag ville leva det livet.

”Ja, då var det dags ännu en gång för P3/Hiphop. Jag hoppas att alla haft en lika fet början på veckan som jag har. Jag har lyssnat på väldigt mycket fet musik, det är riktigt kul”, inleder Timbuktu direktsändningen från radiohuset i Malmö. Det är december 2007. Som alltid på tisdagar sänder han och Dj Amato två timmar. Hiphop och skitsnack, som han sammanfattar. De har tillbringat en del tid tillsammans i studion, 728 sändningstimmar i 364 program sedan starten år 2001, för att vara exakt.

Ett halvår har gått sedan Jason Diakité var hemma på mammas gata och spelade på Bananfesten. Nu gör han och kollegan sin sista direktsändning för året, samtidigt som han laddar inför slutet på höstens långa turné i Sverige, Norge och världen.

Ett par timmar innan programmet ska ut i etern träffas han och Christian Amato, som Dj Amato heter, i redaktionens lilla rum på Baltzarsgatan i Malmö. Överallt står och ligger travar av cd-skivor. På golvet står gamla vinylplattor, fätöljerna är upptagna av kartonger. Med varsin dator framför sig går programledarna igenom vilka låtar de har lust att spela den här kvällen. Jason Diakité har datorn full av musik. Över 12000 låtar. Det är inget mot Christian Amato, han har dubbelt så många i sin. Totalt 62 dygns musik, meddelar iTunes. Å andra sidan har Dj Amato knappt 300 vänner på mötesplatsen MySpace på internet. Timbuktu har över 20000.

Efter att ha jobbat ihop så många år är de synkade, säger de, därför förbereds aldrig pratet mellan låtarna.

– Att göra radio känns mer som en hobby än ett jobb. Överhuvudtaget att få hålla på med musik på olika sätt. Det är det bästa i livet, säger han mellan några låtar.

Under en djupare fundering lite senare reflekterar han över musikens funktion i människors liv. Han säger att musik skänker befielse, ger hopp om nåt bättre och erbjuder flykt från nuet, sig själv och den misär man kanske befinner sig i. Så föddes hiphoppen, förklarar han, ur den amerikanska frustrationen i The Bronx, i mitten av 70-talet, som en naturlig fortsättning på jazz, blues, soul och funk.

– Den amerikanska staten hade reagerat på den revolutionära andan som spridit sig i och med Vietnamkriget och segregationen på 60-talet. De flesta ledarna dödades och revolutionen som låg och bubblade kvästes. Så på 70-talet översvämmades gettona av knark och vapen. Min farsa, som är från Harlem, bevittnade detta, när misären spred sig och korrupta poliser styrde. De fattiga hade inga medel, men älskade musik och började rapportera om sin verklighet.

Resonemanget går vidare till den för Jason Diakité just nu mest spännande kontinenten, Afrika. Hans familj har sitt ursprung i västafrikanska Mali. Där han rest runt, liksom i Sydafrika och i östafrikanska Etiopien.

– De som har det fattigast, svårast, som lever i det hårdaste klimatet, de får lindring i musiken. Och glädje. Går du på en gata i ett afrikanskt land och någon spelar musik i en bil eller på ett kafé så står det alltid folk omkring som dansar och trummar. Även hos oss funkare ju musiken som en flykt, men här handlar det mer om vardagssträset, medelklassmelankoli. Vi har för mycket tid på våra händer, vi behöver ju inte vara ute och plöja våra åkrar för att äta oss mätta, så vi blir uttråkade och behöver nåt att leva för. Då är musiken en positiv kraft.

Innan radiokvällen är över blir det kak-kalas. Biljana Matevska, programmets producent, ska vara mammaledig och detta är teamets sista gemensamma sändning på ett tag. Programledarna har tagit med sig fika och blommor och teknikern Christian Jangegård hämtar kaffe.

Det är en bit över midnatt när Dj Amato och Jason Diakité skiljs åt utanför radiohuset med en kram: ”Vi ses på torsdag.”

Torsdagen börjar tidigare än vanligt. Redan efter lunch har vi stämt träff med Jason Diakité utanför KB, Kulturbolaget, på Bergsgatan i Malmö där han och åtta-mannabandet Damn! ska förbereda och sätta ljudet inför eftermiddagens och kvällens konserter. Efter en halvtimmes väntan frågar vi en tjej som står utanför personalingången med kaffekopp, cigarett i handen och ordet ”crew” tryckt på sin svarta KB-tröja, ifall han kanske redan är inne i lokalen.

– Nä, det tror jag inte, svarar hon. Men jag vet faktiskt inte, för jag vet inte hur Timbuktu ser ut.

Så kommer han. Med John Blund kvar i ögonen, sin blodröda sjal från senaste afrikaresan om halsen och ett stort leende går han runt och klappar om var och en som är på plats; bandmedlemmarna, Jojo Kempe som sköter ljudet, KB:s personal och en hög till. Det tillhör vardagen att han är sen, förklarar turnéledaren Perry Dangemark.

– Jag brukar alltid bestämma träff en kvart innan det är nödvändigt, säger han.

Soundchecken börjar, men först behöver Jason Diakité te med mycket honung i. Han har en ansträngande dag framför sig och stämbanden trasslar efter flera månaders hårt arbete och många konserter.

Bland annat har gänget rest runt i Norge, där Timbuktu för tillfället är en av de starkast lysande stjärnorna. Vid tio tillfällen har de i samarbete med norska Rikskonserter spelat i små orter, med inte mer än tre-fyra tusen invånare. Varje gång har det varit utsålt, berättar Perry Dangemark.

– Syftet med den turnén var att vi ville ta musiken dit där folk finns, där de lever på landsbygden. Det är inte bara människor i storstäder som ska få tillgång till stora artister, säger han.

Det är Perry Dangemark som ser till att allt på turnén flyter på. Hans mobiltelefoner ringer och tar emot sms hela tiden. Runt hundra inkommande om dagen. Dessutom har han varje dags tidsschema för Jason Diakité i huvudet. När soundchecken är över en halvtimme senare säger han att eftermiddagskonsertens initiativtagare vill prata. Det är rektorn för Linnéskolan i Malmö, som efter en intensiv termin på skolan vill bjuda sina elever på en överraskning.

När Kroksbäckskolan, där många elever har utländsk bakgrund, skulle byggas om flyttades ett femtiotal av dem till Linnéskolan i Limhamn. Det väckte kraftiga protester bland Limhamnsföräldrarna.

– Det har gått jättebra och jag vill visa eleverna att de gjort ett bra jobb, därför är vi här idag. Och du är ju en person som står för goda värderingar och integration. Jag vill gärna att du säger nåt klokt till eleverna, säger rektorn Johan Revemark till Jason Diakité.

– Det är en fet grej du gör, att du bjuder kidsen på detta. Klart jag ska säga nåt bra till dem, svarar han.

Det är en timme fram till dess. Jason Diakité går iväg från KB, med sin gröna väska över axeln. Väskan bär trycket ”Om jag glömmer den här är jag dum i huvudet” och matchar hans lika gröna favoritdojor. Sveriges Radio ringer och vill boka honom för en morgonsändning på nyarsafton. Han tvekar, klockan åtta på morgonen har han inget att säga, påstår han. Såvida han inte fortfarande är vaken. De ska höras igen.

På en innergård några kvarter bort ligger hans och kollegornas kontor. Det är under uppbyggnad, en soffa har kommit på plats, en vägg saknas. I köket finns en kaffekokare och pepparkakshjärten. Som vanligt hinner Jason Diakité knappt trycka av telefonen innan den ringer igen.

– Fan vad schyst att du fixat akupunkturtider i Oslo till helgen, jag har aldrig provat det för stämbanden förut.

– Klart jag har satt upp dig på gästlistan.

– Det var länge sen som fan, ska bli fett att ses.

En av baksidorna med de stora framgångarna är svårigheterna att upprätthålla relationer med människor som är viktiga. Tiden räcker inte till. Dessutom går kärleken till musiken före allt annat. Det kan såra människor, säger Jason Diakité.

– Jag försöker hantera det genom att vara så närvarande som möjligt. När jag träffar en gammal polare försöker jag ge så mycket av mig själv som möjligt i just det ögonblicket, för jag kanske bara träffar honom en gång om

året.

Kärleksrelationer har inte funkade på ett tag. Inte så att möjligheterna saknas, gästboken på MySpace på nätet är full av kärleksuttryck och på konserterna står många vid scenen och suktar. Men förhållanden är svåra att upprätthålla i en tillvaro där varje dygn kretsar kring musik och resor.

– Det känns ju jävligt att säga att musiken går före, men så är det faktiskt. Det tråkigaste är att jag ofta saknar min familj, jag skulle vilja ha mer tid att hänga med den.

Det är dags att bryta upp från kontoret, klockan närmar sig tre och Linnéskolans femhundra elever och lärarkår väntar en halvtimme senare. Bandet och Jason Diakité samlas på KB:s övervåning, där loger och fikarum ligger. Ett samtal måste ringas, Jason Diakité har trots det uppfodrande trycket glömt sin gröna väska på kontoret. Någon lovar att komma med den. Samtidigt ger sig Perry Dangemark på jakt i KB:s nedre regioner efter en stor skål som ska fyllas med hett vatten, färskskuren ingefära och lime. Det lindrar överansträngda stämband.

"Hallå Linnéskolan, snart är det jullov!" Timbuktu har just dragit i sig några långa klunkar te innan han kastar sig upp på scenen. Damn! är på plats. Ungarna jublar såklart. De ska få en timme med sin idol, som generöst sträcker sig fram och skakar hand med så många som når. Mellan ett par låtar fullföljer han det rektorn fått löfte om, att säga något schyst till eleverna.

– Det ni har gjort är viktigt. Integration är viktig, mellan svenskar och utlänningar, mellan folk i olika stadsdelar och som ni gör här idag, mellan gamla och unga, säger han och syftar på de många lärarna i lokalen.

En bit bort står ett gäng grabbar som ser ut att tillhöra skolans nyinflyttade elever, med hängande byxor och kepsar. Vid sidan om en klase lärare med läsglasögon i snören runt halsarna. De gungar i samma rytm, sjunger med i samma låtar; "Alla vill till himmelen..."

Efteråt kommer rektorn upp till logerna för att tacka, dela ut mössor med Linnéskolantryck och be om två autografer. Bandet skingras, många bandmedlemmar kommer från Lund och ska hem och vila, duscha och kaka innan kvällens utsålda KB-konsert kräver deras uppmärksamhet.

Perry Dangemark dyker upp i dörröppningen, han tycker att det är väl länge sedan Jason Diakité fick i sig ordentligt med mat och vill ha med honom till ett indiskt hak i närheten. De två har känt varandra i många år, har många gemensamma konsert- och reseminnen, senast från de fyra höstveckorna då de var i Los Angeles och New York.

Och de delar en stor sorg, den efter vännen Peter som för några år sedan dog i en bilolycka på väg hem från en gemensam fest.

– När jag hoppade ut ur bilen, när jag såg Peter, insåg jag direkt att han var död. Och jag tänkte att det här kan inte vara verklighet, för jag skulle inte klara av att vara med om detta, säger Jason Diakité.

Han hade just lagt sista handen på albumet "Alla vill till himmelen men ingen vill dö". Första veckan efter Peters död önskade han att han själv var död. Allt gjorde ont. Förlusten av Peter, tomheten, insikten om det förlorade livet.

Så hinner också sorgen efter styvpappan Roland ifatt honom, den som han tryckt undan sedan sommaren 1994. Han hamnar i en avgrund.

Också Perry Dangemark har drabbats hårt. På några veckor insjuknar hans pappa och går bort. Det är så mycket som inte hunnit bli sagt. Som inte blivit gjort, som de inte hunnit uppleva tillsammans.

– Man måste ta hjälp av dem man älskar och våga sig in i sorgen, säger han.

De har hjälpts åt. Genom att prata och lyssna på varandra. Genom att vända sig till sina andra kompisar, det var fyrtio personer på den festen som blev Peters sista. Tillsammans baxade vännerna varandra genom den första sorgetiden.

Sedan kommer något annat, konstaterar de två. Ett tillstånd som kanske är den verkliga sorgen, när chocken lagt sig och det första halvåret eller året har gått.

– Jag fick tips om sajten www.sorg.se och kom på det viset i kontakt med en kurs i sorgbearbetning. Den går ut på att man på olika sätt möter sin sorg och möter den man sörjer, den man förlorat. Det behöver inte vara genom att någon älskad dör, det kan ju vara en separation eller vad som helst som skapar en djup förlust i människan, säger Jason Diakité.

– Ingenting har förändrat mig så mycket som människa som att jag varit med om det här, tillägger han.

Perry Dangemark har också gått sorgkursen. Som en del i kursen har han skrivit brev till sin pappa.

– Det har varit tungt men också fantastiskt att klara av att ta sig igenom detta, säger han. Sen kollar han på klockan. Vänder sig till sin arbetsgivare och säger att det är dags att gå hem och vila en stund, före kvällens 90-minuters konsert.

Jason Diakité reser sig, ger sin turnéledare en lång kram och kilar hem.

En stund efter nio börjar bandmedlemmarna återvända upp för trappan på KB. Logevärden tycks ha gått hem, överallt står urdruckna dricksglas, tomma läskburkar, rester av frukt och nötter. Alla är nyduschade och fräscha, T-shirts och gympador byts raskt ut mot skjortor, slipsar och nyputsade skor. Jason Diakité står framför spegeln i ena hörnet och drar på sig sina hängslen. Han hojtar till någon i andra änden av rummet, orden

dränks av andras skrattsalvor. Rummet är fullt av folk, turnén kräver många medarbetare. Tjugo personer står på Jason Diakités lönelista, men åtskilliga fler bidrar på olika sätt.

När fem minuter återstår är det dags för "hutt". Perry Dangemark serverar var och en ett litet glas med Havana Club. Bandet ställer sig i en ring, Jason Diakité lyfter sitt glas, tackar alla för att de är där och skålar för en "riktigt fet spelning".

Det blir det. Efter den en och en halv timme långa konserten ropas de in tre gånger. Sista gången bandmedlemmarna släntrar upp för trappan till scenen teatervisat en av dem att det nog får bli löneförhandlingar ifall det ska fortsätta på det här viset. Svetten rullar nerför Jason Diakités kropp när han till slut tar farväl av sin publik.

Än en gång har han nått dit han vill. Att bli ett med rytmen, med basen, med melodierna, med de andra musikerna, med publiken.

– Vi ska upp upp upp tillsammans. Och förlora oss själva i det vi gör. När vi gör det.

Jason Diakité

Artistnamn: Timbuktu.

Ålder: 33 i januari.

Familj: Mamma, pappa, syster och många vänner.

Bor: Vid Möllan i Malmö.

Yrke: Artist, radio-pratare, krönikeskribent.

Aktuell: Nominerad till Grammis, 9 januari, i kategorierna årets manliga artist, årets textförfattare och årets live-akt.

Några album: T2 Kontrakultur, WD.MD., The Botten Is Nädd, Alla vill till himmelen men ingen vill dö, Oberoendeframkallande.
